

برداشت توت‌فرنگی از اواخر اردیبهشت آغاز می‌شود و تا تیرماه ادامه دارد

همه اعضای خانواده در کار چیدن توت‌فرنگی همکاری دارند

بر بلندترین قله‌ها بیدارباشی برای اهالی روستاست. اولین روز برداشت برای همه شیرین است، سبدهای ارغوان در دست، راهی مزارع می‌شوند و از نیمه اردیبهشت تا اواخر تیرماه، دانه‌های قرمز و آبدار توت‌فرنگی را برداشت می‌کنند. اگر در طول روز سری به روستای تورپور برزیند هیچ کس را در آنجا پیدا نمی‌کنند همه اعضای خانواده از بزرگ تا کوچک به مزارع می‌آیند و هر کس در حد توان خود تلاش می‌کند تا دسترنج یک ساله خویش را به درست‌ترین شیوه برداشت کند.

● بازار مربا و شربت خانگی هم داغ است

از سناخانم درباره سختی کار می‌پرسم، با لیخندی که همیشه روی لب زنان کردستانی می‌شود دید، جواب می‌دهد: «سختی شیرینی است، حاصلش زندگیمان را سر و سامان داده است، من ماهور (پسر سه‌ساله‌شان) را هم با خودم به مزرعه می‌آورم تا راه و رسم پدر و اجدادش را یاد بگیرد». بهنام رشته کلام را در دست می‌گیرد و ادامه می‌دهد: میوه رسیده پیش از برداشت باید دوباره آبیاری شود تا به این دانه‌های درشت و آبدار برسیم و دانه بزرگ توت‌فرنگی را نشانم می‌دهد. خستگی و کار روزانه مانعی برای شاد بودن نیست، پس از هر ساعت کار و تلاش دور هم جمع می‌شوند و می‌خوانند و خوش می‌گذرانند. موسیقی در جان این مردم ریشه دارد و کردستان بدون موسیقی رانمی‌شود کردستان دانست. البته این دور هم بودن‌ها و خوش گذرانی‌ها زیاد نباید طول بکشد، محصول هر روز باید روانه بازار شود چون کردستان صنایع تبدیلی و بسته‌بندی این میوه زودرنج را ندارد و اگر زود مصرف نشود، پلاسیده می‌شود و روی دست کشاورز می‌ماند. بازار مربا و شربت خانگی در این روزها داغ‌داغ است تا گرمای شرعی کردستان را با خنکای شربت و عصرانه‌هایش را با کره محلی و مربای توت‌فرنگی پشت سر گذاشت.

مثلث روستاهای کوهستانی محدوده سه شهر سنندج، مریوان و کامیاران، قلمرو توت‌فرنگی کردستان را تشکیل می‌دهد. تولید سالیانه این محصول در ایران معادل ۳۲۰۱۵ تن اعلام شده است و این مقدار ۷/۹ درصد تولید جهانی را تشکیل می‌دهد. کشت توت‌فرنگی در ۱۲۵ روستای کردستان انجام می‌گیرد. البته از این میان توت‌فرنگی روستاهای تورپور، نشور و ژنین معروف‌تر است. شواهد موجود نشان می‌دهد در مناطقی که توت‌فرنگی کشت می‌شود مردم تمایل کمتری برای مهاجرت به سوی شهرها دارند. این گونه در زمان صادرات آتابک اعظم، توسط آتابک از فرانسه به ایران آورده شد و به این دلیل در ایران به گونه «آتابک» معروف است.

● روز برداشت برای همه شیرین است

سنا و بهنام چند سالی است که با هم زیر یک سقف رفته‌اند، سقفی پر از مهر در روستای تورپور. از کودکی با گل و باغ و سبزه بزرگ شده و دست در دست مادر و پا به پای پدر بهار و تابستانش را در دل مزرعه و باغشان گذرانده‌اند. آن‌ها در کنار کار اصلی خود باغداری را هم ادامه داده‌اند؛ شغلی که میراث گرانبهای کردستانی‌هاست. کشاورزی در کردستان نه تنها جنبه اقتصادی که کاری برای تحکیم خانواده هم هست، خانواده‌های روستایی سال‌هاست که باغداری خود را با تقویم توت‌فرنگی هماهنگ کرده‌اند. بر اساس این تقویم است که دسترنجشان به ثمر می‌نشیند و اگر یک روز از این تقویم جا بمانند، دیگر توت‌هایشان قرمز و آبدار نخواهد بود، این را بهنام می‌گوید و ادامه می‌دهد: «اولین آبیاری باید منظم و دقیق صورت گیرد چون کیفیت و کمیت محصول هر سال به کیفیت آبیاری اول بستگی دارد». او هر روز برای شغل اصلی خود که کار در یکی ادارات است، به شهر می‌آید و دلش قرص است که همسرش مزرعه را اداره می‌کند. اولین پرتوهای خورشید